

Знов ходить куля й почуття всі сліпить,
Калюжки залишаючи солоні.
На шийку пляшки витяглись коліна,
Яких торкнулася зірчаста лапа.

Загостро — кут, і оболонка лопне,
Що досі — хроматично — кряж відлуння.
Драбинами зібгалось зелене,
Хоч виміри — чавунна шкаралупа.

Світ лагодять, а де буття потерте,
Поновно закладають у реторту.
В корі, в камінні чути сплески весел.

Бульками — суходоли — з-під навісу,
Аж видно — серед всесвіту — хлоп'я,
Що — нахильцем — жовтки плянетні п'є.